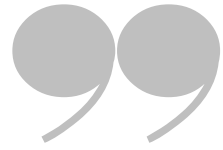

BORBÍRÓ BÍBORKA

Könyörgés a tévésző Úrhoz

Tudjuk, Uram, hogy te, aki palotádba zártad magad a hegyek közé, amelyeket átvert imáink tartanak életben, foteledben ülve más képernyőt nézel, és a szellemedre felgyűlt zsírt nyakkendőddel szorítod. Magad helyett angyalaidat küldöd utánunk, belső ablakainkra kereszt-plakátokat ragasztanak. Gonosz Isteneket építesz, és ágyunk alá rejtéd őket, hogy rád gondoljunk, mert alakodtól elszaladnak. Mióta csarnokaidban nyugszol, kiszáradt előttünk a tányér, és néped éhségében önmagát rágja. Kapcsold ki a tévét, Uram! Nyisd ki újra kapuidat, adj enni a szeretetből, mert ürességünk hamarosan ellened fordul! Híveid már egymásban keresik meledet, és a gyerekek, akik fogannak, kenyeret és bort követelnek nemsokára. Megmásszák majd a hegyeidet, aztán tégláról téglára szétszedik mennyországod. Bort és kenyeret. Letépi a zakód, és csontjaidról elkoszosodott húsodat harapják. Véreddel nyelik minden falatod. Aztán felfalják az erdőt, a falvat, a vizet, az állatot, az összes nyomot, amiben emléked lakik. Ne kérj ilyen halált! Hagyd el azokat a kék fényeket, amelyek szemeidet árasztják, és ragassz magadra új dicső glóriákat!